

Kusatusesst peasta, ja waewas oina süddant murega õhtant. Wiimaks piddi teina emetegi waenlaste tahtmist täitma. Siis kästis kuningas Danieli tua ja lõukoerte-auko wissata. Kuningas ütles Danieli wasto: Sago sind aitama siis Jumal, sedda sa allati ollid teeninud. Ja toodi suur kiwwi ja pandi augu suu peale ja kuningas wähi sedda oina wiseri sõrmussfega ja oina suurte issandate sõrmustfega kiwi, et middagi teistwiisi ei piddand sündima Danielile. Siis läks kuningas ära oina kotta jäi ülle õ söömata, ja ei lastnud mängo eñese ette tua ja uñi lahkus ämast ära.

„Teisel õim-
kul, kui päwa
terra pissut afas
foitma, tõusse
kuningas ütles
ja ruttas lõuko-
erte augu jure.
Seal üidis ta
kurwa eälega:
Daniel! ja ela-
wa Jumala sul-
lane, kas on se
Jumal, sedda sa

õlatti teenid, sind jõudnud lõukoertest ära peasta? Daniel kostis: Mis Jumal on oina ingli läkitanud ja lõukoerte suu kinnipan-
nud, et neimad mulle kahjo ei teinud; sepärast et miina teina eest
pühäs ollen leitud; nisañoti ei olle miina ka siis wasto eñsinud,
kuningas! — Kuninga meel läks rõemsaks, ta kästis Danieli
wälja tõmata ja ei leidnud teinal ühtegi wigga; ja kuningas
kästis need mehed tua kes Danieli peale ollid laebanud, ja neid
neude naiste ning lastega lõukoerte ette eita, kus neid silmapil-
gul lõhki liñi ning ärasöödi. — Ei Jumal lasse neid kes kindlast
teina peale loorwad kurja seltsi kiusamise läbbi ial ukka saada.